

Μας ήλθε ραδιόντατος και ο Μεγαλειότατος.

Κι' ο Βασιλιάς μας ήλθε... τί χαρά!
κι' ο κόσμος του έφώναζε οδρά,
και μόλις 'στό Παλάτι του έφάνη
για τή Βουλή μας έβγαλε φερμάνι.

Έγόρισε του κόσμου τας Αδράς,
έπηγε και 'στην Έκθεση ακόμα,
και είπε πως δέν παίζει κι' ή Έλλάς
και δίλοι τόν έκύτταζαν 'στό στόμα.

Μας ήλθε και ο Γεώργιος τός ξεφτέρι,
όπου ζωή 'στό ναυτικό θά φέρη,
που άνεδείχθη πρώτος μαθητής
και είναι του Ρω μ η ο ο συνδρομητής.

Κι' όταν ακόμα ήταν 'στη Δανία
μας 'πλήρωσε για μία εξαμηνία,
κι' ή συνδρομή του τώρα θά τελειώση
και τόν παρακαλώ να μέ πληρώση.

Κι' ο Βασιλιάς μας ήλθε... τί χαρά!...
κι' ο κόσμος του έφώναζε οδρά.
Μαζί του έκουδάλιζε και κάσσις
μέ πουλερά και πέρδικαις και φάσις.

Μά έφερε και κρύα φαγητά
και άμβροσίας κάμποσα μπουκάλια,
κι' ο κόσμος τας εσάστους μ' αυτά
κι' έπέφταν τών νησιτικών τας σάλια.

Και τρέχουν σούρτα φέρτα τās γκαρσόνια,
κι' ή μία κι' ή άλλη έριξε μπουτίλια,
και μόλις άνοιχθήκαν τās κασσόνια
έπήδησαν λαγοί μέ πετραχήλια.

Κι' οί Αδελικοί έχασαν τās μολά τών
και ήλθε άνω κάτω ή Αδλή,
κι' έγλείφανε τās δέκα δάχτυλά τών
άνιπολιτευόμενοι πολλοί.

Κι' ο Θεοδόκης τρέχει 'στό Παλάτι
και κάθεται κοντά 'τόν Βασιλέα
και τελείων προγράμματα συντάττει
άλλόκοτα, μέγала, φρικαλέα.

Και σγίζει τδνα πρόγραμμα και τάλλο
και τρίτο ξεφυρνίζει πιο μεγάλο,
κι' ο Βασιλιάς του δίνει μία μυτιά
και έλο μουντενιούρουνε χαρτιά.

Ήλθε κι' ο Βασιλιάς μας... τί χαρά!...
μέ φαγητά, κρεβάτια και μπασούλα,
κι' έπέταξαν μ' όλόχρυσα φτερά
ελεύθερα όνειρατα και δουλά.

Και 'στό Παλάτι άναψαν τās φώτα
κι' ή μουσική μας παίζει κάθε μέρα,
και πάλι κυματίζει έσως πρώτα
'ψηλά 'στά κεραμιζία ή παντιέρα.

Ο Βασιλιάς και τώρα σάν παιδιά του
μας έχει έσως πάντα 'στην καρδιά του,
κι' άν δέν μας τός έφώναζε και πάλι,
άλλά κανείς γι' αυτό δέν άμφιβάλλει.

Δήμαρχοι μικροί μεγάλοι 'στην πρωτεύουσα και πάλι.

Ω Δήμαρχοι του κράτους, πηδήσατε, γελάτε,
και 'στην Άθήνα πάλι όρμήγορα έλάτε...
για σάς θά γίνουν γάμωμ τριουδερταίς χαραις,
οί μπάλαι, τās τσουμπουσα, κι' ή άλλαις συμφοραις.

Έλάτε να ίσθητε καμράις και φανάρια,
σας καρτερούν τραπέζια και άφθονο κρασί,
και σεις κι' έμεις έφετος θά γίνωμε μανάργια
κι' οί άργυροί σταυροί μας θά γίνουνε χρυσοί.

Η κάθε Δημαρχία έφετος θά 'ντυθη
μέ πιο καλό καπέλο, μέ πιο καλό μπουά,
κι' ο Κάϊζερ ο φίλος έμπρός τών σάν 'βρεθη
βεβαίως θά φωνάξη «Λέ φάρ ιλ νια ζά».

Έφετος μέ 'τόν μπάλο ή καφο-Δημαρχιναις
μέ Αυτοκρατορίσας θά κάνουν φασαρία,
άπ' τό Παλάτι μέσα θά 'έγουν σάν πάπιας χήναις
και δίβουρα θά εγάλουν μέ πρώτη ευκαιρία.

Έλάτε δίχως ναυλο 'τόν Βασιλέα γύρω,
να σφίξετε τός χέρι τός Κάϊζερ τός βλάμη,
μέ τών της Ουάλλας ν' άρχίση τέρτοσ-τίρο
και κάθε τζογαδόρος σκαλέταις να τός κάμη.

Πω! πω! χαραις και γάμοι! πω! πω! κουδαρνταλήκια!
έμπρός μέ τās γαντζούδια και μέ τās φουσκληήκια...
Μαρφλουχτερ και Φερφλουχτερ κι' όλίγα τσίμπιν μίρε...
έφετος μέ τούς γάμους οί διάβολοι τός 'πηρε.

Έφετος θά μας στρίψη και θά μας πιάση μούρλα,
έφετος ή παράταις, έφετος ή άντάρα...
φορά ή φουσανάλας και ή φεσάρας τουβλά
καθώς τός παληροφείι τός γερο-Κωνσταντάρα.